

EDUARD

een vrucht van
door het Pinksterfeest.

K.M. VAN DER VEGT.

L. v. Leer & Co. Haarlem.

YARDERWIJK - H. A. BERENDS.

Prijs 10 Cent.. 25 Ex. f 2.25.. 100 Ex. f 6.50..

EDUARD.

Een vrucht van het Pinksterfeest

DOOR

H. M. van der VEGT,

Predikant te Heerde.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Snelpersdruk — H. W. Wilmerink — Kampen.

De jonge lezers zullen zeker weten, dat de verschillende gedeelten der Christelijke Kerk over de geheele wereld, vier malen in het jaar tegelijk feest vieren: Kerstfeest in den winter, Paaschfeest in de lente, veertig dagen later het feest van Hemelvaart, en tien dagen na dit feest het Pinksterfeest.

Ook zullen zij alle wel vlug kunnen antwoorden, wanneer men hun vraagt, wat op ieder dezer feesten wordt herdacht, hoe elk van die gebeurtenissen, voor ruim achttien honderd jaren heeft plaats gehad, en welke heerlijke gevolgen er uit dat gebeurde voor menschen op aarde zijn voortgesproten?

Jaarlijks verzamelen de Christenen over de geheele wereld, op ieder feestdag zich in verschillende kerkgebouwen; jaarlijks luistert men met stillen aandacht naar de verhalen dier gebeurtenissen, zooals die in den Bijbel staan aangeteekend; men bidt met en voor elkander om den zegen, dien de Heere aan de prediking van zijn woord verbonden heeft, en nooit gaat er een Kerst- Paasch- Hemelvaarts- of Pinksterfeest voorbij, zonder een zegen achter te laten.

Wordt er in de kerken hoofdzakelijk tot volwassenen gesproken, de Heere heeft in zijn weldadig bestuur ook voor kinderen gezorgd. Niet alleen zijn er Zondagsscholen, in ontelbare menigte steden en dorpen opgerigt, waar men kinderen onderwijst in de bijbelsche geschiedenissen, maar ook menig huisvader — en wij zouden wenschen, dat ieder vader zoo deed — menig huisvader doet op die feestdagen in de huiskamer, wat de leeraar in de kerk en de meester in de zondagsschool doet, hij vertelt zijnen kinderen wat God

in zijn heilig Woord ook voor kinderen heeft te boek gesteld. Menig kind dat dit voorregt geniet, stelt het niet op den regten prijs; menig woord dan gesproken, schijnt onvruchtbaar, maar ook gebeurt het na jaren, als niemand meer aan de goede gevolgen van het gesprokene denkt, dat het eenvoudig verhaal in de huiskamer aangehoord, de heerlijkste vruchten draagt, tot bekeering leidt.

Zulk een geval, vindt gij in dit boekje beschreven. Leest het met aandacht, en mogt het ook voor u ten zegen zijn.

Onder de arbeiders.

Wij worden in onze gedachten verplaatst, op het buitengoed van eenen rijken heer, wiens naam ik u maar zal verzwijgen.

Deze heer bewoonde een uitgestrekt landgoed bij een onzer groote steden. Hij had een groot getal arbeiders, die tegen eene kleine verdienste, van den morgen tot den avond hard moesten werken.

De meesten dezer lieden waren zeer dikwerf ontevreden. Zij zagen met nijdige oogen, naar het groote schoone kasteel met den heerlijken tuin die het omgaf. Wanneer de rijke heer, die toch waarlijk goed voor hen was, met mevrouw en zijn eenigst zootje, in het schoone rijtuig klom, en getrokken door prachtige paarden stadwaarts reed, dachten zij: waarom zijn wij niet zoo rijk, waarom zijn wij niet zoo mooi gekleed, en waarom mogen wij niet eens rijden? De baron met zijn vrouw en zoon zijn toch niet beter dan wij en zij doen niets, eten en drinken wat zij begeeren en worden door ieder geëerd; wij moeten integendeel hard werken, ontberen veel en worden maar weinig geacht.

Ik behoef u niet te zeggen, dat die mannen zich deerlijk bezondigden, met zoo te denken en te spreken. Zij vergaten dat de Heere ieder mensch in zijnen stand geplaatst heeft, gelijk ook koning Salomo ons leert, wanneer hij schrijft: „Rijken en armen ontmoeten elkander, de Heere heeft die beide gemaakt.”

Zij bedachten niet, dat de arbeidersstand even onontbeerlijk is als de rijke, dat het aardsehe goed, op zich zelf niet gelukkig maakt, hoe menigvuldig men het ook bezitten moge, en dat men in iederen stand een aangenaam en gelukkig leven kan leiden, wanneer men in de vreeze des Heeren leeft, zooals wij lezen in Gods woord: „de godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de beloften des tegenwoordigen en des toekomstenden levens.”

Eén der arbeiders op die buitenplaats, ondervond de waarheid van dat woord in ruime mate.

Hij dacht en sprak niet zoo als zij van wie wij zooveen spraken. Gedurig was hij in eene opgeruimde stemming. Hij zag met geheel andere oogen en gedachten den heer vertrekken, dan zijne medearbeiders. Hij morde niet, neen, hij bleef vergenoegd en tevreden en sprak dikwijls bij zich zelve het volgende: „Hoe gelukkig mag ik mij zelve noemen al ben ik geen heer voor wien ieder zich buigt, ik ben tevreden, ik ben rijk in den stand waarin ik geplaatst ben.”

„Eenmaal,” zeide hij dan tot zichzelf, „kende ik een tijd dat niets ter wereld mij tevreden kon doen zijn; toen ik geen lust tot bidden en lezen gevoelde en alleen maar dacht aan de dingen, die men op aarde kan zien. Maar sedert den tijd, dat ik mij leerde buigen aan den troon der genade, sedert er eene nieuwe lust en begeerte in mijn hart werd geboren, sedert dien tijd dat ik den dierbaren Heere Jezus leerde kennen, die op aarde kwam om zondaren zalig te maken, sedert dien tijd kon de baron niet gelukkiger wezen dan ik mij gevoel wanneer ik meer lust tot bidden en lezen bij mij ontwaar. 't Is waar — zoo vervolgde hij dan — 't is waar, ik ben een mensch op wien zeer weinigen acht geven, maar Eén is er, die in de Hoogte woont, de Heere der Heeren, die altijd zijn aandacht op mij vestigt. Hij hoort naar mijne stem als ik roep; Hij waakt over mij als ik slaap; Hij bestuurt mijne hand als ik werk; Hij doet mij, o zoo dikwijls, zijn woord verstaan als ik het lees, ja als ik niet aan Hem denk, blijft Hij nog aan mij gedenken, en hoe menigwerf gaf Hij als ik of een der mijnen krank was, aan den dokter verstand, om de regte middelen te kiezen die door zijne goedheid ter genezing dienden, en was ik in pijn en smart, in verlegenheid of ongelegenheid van welken aard, ook dan mogt ik op het gebed, verlichting van pijn en redding uit gevaren ondervinden op zijnen tijd.”

„Wel, zoo ging hij dan voort, heb ik geene schatten,

zooals mijnheer de baron, maar nimmer ontbrak mij het noodige, dat ik, door handenarbeid verdiend, zoowel het mijne kan noemen, als de rijkste heeren hun zilver en goud. Maar, — riep hij dan met blijdschap uit — ik bezit boven dat alles, een schat in den hemel, die nooit door een dief wordt geroofd, die nimmer door mij wordt verloren, zooals dit met zoo menige schat hier op aarde gebeurt. O wat ben ik gelukkig, wat ben ik rijk!”

En waarlijk, die arbeider was rijker en gelukkiger, dan menig vermogend mensch.

Hij had wel geene knechten en meiden zooals een baron, maar toch had hij dienaars, die hem gedurig omringden. Evenals voor vader Jakob van wien ons de bijbel verhaalt en voor allen die God vreezen, waren ook de Engelen gediens-
stige geesten die ook voor hem ten dienst werden uitgezonden door den Heere dien hij lief had, en die wat meer is, ook onzen arbeider beminde.

Mogt hij niet in een paleis, maar moest hij in eene kleine woning huisvesten, dat was maar voor een kort poosje. Als zijn leven om zou wezen, werd de Hemel het Paleis waar hij voor eeuwig zou wonen. De gedachte aan sterven die zoo menig rijke en arme verschrikt, was hem dan ook dikwijls aangenaam. Hij verlangde somtijds om te sterven, want, zeide hij, dan ben ik altijd bij den Heere, in gezelschap van de engelen en van die menschen, die hier op aarde tot God zijn bekeerd, om eeuwig te zingen tot eere van Hem, dien ik hier zoo gaarne aanbid en dan zong hij:

Maar (blij vooruitzigt dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met uw goddelijk beeld.

In de arbeiderswoning.

Wat dunkt u, was dat geen gelukkig man, die zoo mogt denken, zoo mogt spreken, zoo mogt hopen?

Komt treden wij zijne woning binnen, om een avond in gezelschap van dien gelukkigen arbeider en de zijnen door te brengen.

Net en zindelijk zag het er in die woning uit door de goede zorg der nijverige huismoeder. Zij was evenals haar man, van middelbaren leeftijd. De kinderen, zes in getal, van welke de oudste Jakob ruim negen jaren, de jongste bijna drie maanden oud was, hadden geen grooter vermaak, dan met vader en moeder om de tafel, of als het koud was om het vuur te zitten, en te hooren naar de bijbelsche verhalen, die vader hun vertelde. Dit geschiedde op elken Zondagavond in den zomer, en des winters zeer dikwijls ook in de week, wanneer de godvreezende arbeider van zijn werk te huis gekomen was. Op Hemelvaartsdag of Pinksterfeest, werden tegen den avond door de oudste kinderen de stoelen om de tafel gezet en met ongeduld het oogenblik afgewacht, dat vader en moeder zich bij hen nederzetten. De arbeider deed dan een kort gebed; men zong een psalmvers en de kinderen luisterden met oplettendheid naar 't geen door vader hun uit Gods Woord verteld werd.

Gewoonlijk was er dan niemand dan alleen de huisgenooten bijeen; maar den avond waarop wij ze nu aantreffen, is er een jongetje bij tegenwoordig, die op verzoek van Jakob mede aan tafel zat. Het was de jonker uit het kasteel, de zoon van den baron, die met toestemming van den heer, dien avond met Jakob mogt spelen. Hij heette Eduard, was even oud als Jakob en de getrouwe speelmakker van het zoontje des arbeiders, welke schoon met minder stof, toch even zindelijk als de zoon van den rijken baron gekleed was. Jakob had vrijen omgang met Eduard, en somtijds mogt hij in de speelkamer van den jonker zich met hem vermaken. Blijmoe-

dig had Jakob zijn vriendje de woning binnen geleid, gaf hem een stoel naast zich, en alle kinderen wachten met vurig verlangen, dat de vrome arbeider zou beginnen te vertellen.

Eindelijk kwam dat gewenschte oogenblik.

Lieve kinderen, dus sprak onze arbeider, wat ben ik blijde u allen zoo gezond, zoo blijde om de tafel te zien. Menige vader en moeder moet dat voorregt missen, die een of meer hunner kinderen door den dood verloren, terwijl gij nog allen in welstand het leven geniet. Ik weet wat gij nu weer van mij verlangt. Gij hoopt eenig verhaal van mij te hooren uit het boek der boeken, den Bijbel? Welaan ik hoop gij zult aandachtig luisteren; en nadat er gebeden en gezongen was begon de arbeider aldus:

Heden is het Pinksterfeest. Op dezen dag niet alleen, maar ook morgen staan onze werkzaamheden stil, wij gingen heden op naar het huis des gebeds en hopen ook morgen dat voorregt te genieten, even als of het dan ook zondag is gelijk van daag. Het is een groot feest, dat thans door alle Christenen wordt gevierd, en schoon wij den dag van morgen niet aan den zondag mogen gelijk achten, is toch de gebeurtenis die wij nu gedenken, overwaardig om er ook morgen aan te gedenken en daartoe onzen arbeid ook dan na te laten.

Zonder dit Pinksterfeest, waren vader en moeder en alle vrome menschen nimmer bekeerd; zonder dit feest zoudt gij allen ongelukkig moeten blijven; zonder dit feest bleven alle menschen verloren. Het Pinksterfeest is dan ook een feest bij uitnemendheid. Reeds sedert achttien honderd jaren hebben duizenden monden, aan God hunnen dank toegebracht, dat er een Pinksterfeest is gekomen. Eeuwen voor het eerste Pinksterfeest hebben duizenden verlangd, dat die heuchelijke dag aanbreken mogt, waarop men kon zeggen: het woord is vervuld, dat de profeet heeft gesproken op bevel van Jehova: Ik zal mijnen Geest op uw zaad gieten, en mijnen zegen op uwe nakomelingen.

Het Pinksterfeest is dan ook niets minder dan eene gedach-

tenis, dat de Heere den Heiligen Geest aan menschen gaf, zoo als dit nimmer te voren geschiedde. Wel had God zijnen Geest gegeven aan Abel, Henoch, Noach, Abraham, Izaak en Jakob, aan Mozes en duizenden onder Israël, maar nooit was Hij in die mate, zoo plegtig en zoo zichtbaar neergedaald als voor achttien honderd jaren. Nimmer werkte de Heilige Geest zoo kennelijk onder het menschengeslacht, dan op den eersten Pinksterdag en van dien tijd af is er geen volk op aarde tot welken God zijn woord heeft doen spreken, dat geheel wordt voorbijgegaan. Dit laatste vooral maakt het Pinksterfeest zoo heuchelijk. Sedert de uitstorting des Heiligen Geestes, brengt de Heere zijn Woord tot allerlei volken, zaligt mannen, vrouwen en kinderen uit allerlei stand en roept tot allerlei menschen zonder onderscheid: „Dit is een getrouw woord en aller aannemenswaardig, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken.”

Plegtig is de wijze waarop die Geest is nedergedaald.

Hij kwam niet in stilte, noch in het verborgen, maar onder de teekenen zijner Majesteit en in het openbaar. Een geweldig gedreven wind, kondigde zijne tegenwoordigheid aan; vlammen als of het vuurtongen waren, beeldden zijne Majesteit af, en onder die ontzaggelijke teekenen werd de belofte des Heeren vervuld die in Joël 2 staat geschreven.

Dat dit zoo in het openbaar geschiedde, was een duidelijk bewijs, dat de Heere wat Hij nu deed, eene algemeene bekendheid wilde geven, op dat elk die dit vernam, zou weten dat Jezus waarlijk de Christus is.

Dit wonder geschiedde in de hoofdstad van Palestina, toen duizenden uit alle oorden naar Jerusalem waren opgetrokken, om het Pinksterfeest der Joden te vieren. Weldra werd het geluid van den geweldig gedreven wind door honderden vernomen, die toen met groote nieuwsgierigheid zich begaven naar de plaats van waar zich het geluid had doen hooren. Maar o, hoe werden zij verbaasd, toen zij daar twaalf mannen zien, die elk met een vuurvlam boven zich, en met den

glans der godzaligheid op het aangezicht, over de groote werken Gods spreken, zoo als dit nimmer te voren was gehoord. Hoe ontzetten vooral zij zich, die dat twaalftal hadden gekend als discipelen van dien Jezus die op Golgotha was gekruisid. Hoe verslagen werden ze alle, toen die ongeleerde menschen, in elke taal die de verschillende volken spraken, bewezen, dat dit wonder de vervulling was der profetie door Joël uitgesproken. Duizenden riepen uit éénen mond: „Wat zullen wij doen, mannen broeders?” en Petrus die sommige spotters bestrafte, riep hun met blijdschap toe: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt, in den Naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen,” met dat gezegend gevolg, dat op dien dag drie duizend menschen werden gered, die na het feest met eene blijdschap huiswaarts keerden, zooals zij nimmer hadden gevoeld, om zeker op hunne beurt weer te verkondigen, wat op dien Pinksterdag met de Apostelen des Heeren was geschied en bij hen had plaats gevonden.

Hier zweeg de vrome arbeider een oogenblik met gesloten oogen. Hij was zichtbaar aangedaan en terwijl hij de kinderen overzag met oogen, die van vreugde blonken, riep hij met ontroerde stem: zoo lieve kinderen,

Heeft God gedacht aan zijn genade,

Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt.

Zoo heeft de goede God door eenvoudige mannen aan allerlei volken der toen bekende aarde, de zaligheid die in Christus is, bekend gemaakt! Zoo heeft de Heilige Geest, die op de Apostelen met veel luister was uitgestort, menschen uit allerlei volken van harte vernieuwd, den weg der zonde leeren verlaten en met dat heil begiftigd, dat hier in dit leven zalig doet leven en na den dood onuitsprekelijk gelukkig maakt!

Op het bevel van den Heere Jezus reeds voor de hemelvaart aan de discipelen gegeven: „predikt het Evangelie aan alle menschen”, reisden de Apostelen van volk tot volk, en

maakten alom bekend dat Jezus is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was, met die verzekering dat er geen anderen naam onder den hemel onder de menschen gegeven is door welken wij moeten zalig worden. Zij predikten onder allerlei volken, dat vermoelden en belasten door Jezus zelven worden geroepen om tot Hem te komen, dat ieder die tot Hem komt niet wordt uitgeworpen, maar om Jezus wil, vergeving der zonden van God ontvangt.

Die prediking was ook niet te vergeefs. De Heilige Geest gaf onder elk volk aan mannen en vrouwen, aan jongelingen en jonge dochters, aan dienstknechten en dienstmaagden verstand om te verstaan wat de Apostelen predikten. De kennis der zaligheid werd van volk tot volk voortgeplant, en daar de Heilige Geest van den tijd der Apostelen af, niet ophield te werken, werd die kennis onder de geslachten der menschen bewaard, en de geschriften der Profeten en Apostelen onder allerlei volken verspreid en bemind.

Zoo is ook de Bijbel tot ons gekomen en roept dezelfde Geest ook u mijne kinderen en ook u jonker Eduard met ernst en nadruk toe: „*Bekeert u en geloof het Evangelie!*”

Werpt u dan alle dagelijks op uwe knietjes, bidt den Heere om de gave van Zijnen Geest, opdat het u ga als de drie duizend op den eersten Pinksterdag. Valt u dit voorregt ten deel, dan zult ook gij alle vergeving der zonden ontvangen, hier op aarde met blijdschap ieder in uwen stand kunnen leven en eens met de Apostelen en allen die vergeving der zonden ontvingen, wonen in het Huis van God en den Heere Jezus, om eeuwig Hem te lieven, te loven en bij Hem te zijn!

Nu sloten alle kinderen zichtbaar aangedaan, op 't voorbeeld van den arbeider en zijne vrouw de oogen, een krachtig gebed klom ten hemel, en toen de jonker naar huis was gebracht, gingen Jakob en zijne broertjes en zusjes vergenoegd naar bed.

Aan het sterfbed.

Jaren waren er sedert dien aangenamen Pinksteravond verloop. Jonker Eduard was naar eene kostschool gezonden, om daar in de verschillende wetenschap te worden onderwezen, en tot een betrekking te worden opgeleid, die aan zijnen stand paste.

Jakob, die lust had om tuinman te worden, ontving eerst onderwijs in dat vak van den tuinman van den baron. Later vertrok hij naar Holland om op een zeer groote buitenplaats verder bekwaamd te worden. Hij bragt het onder den zegen des Heeren door vlijt en oppassendheid zóó ver, dat hij zelf eene betrekking als tuinman kon aanvaarden. Hoe verblijd de arbeider was over deze vorderingen van zijn oudsten zoon, behoeft zeker niet gezegd te worden. Hij dankte daarvoor zeer dikwijls den Heere, van wien alle goede gaven en volmaakte giften nederdalen. Maar er was nog ééne zaak, over welke de arbeider en zijne vrouw zich nog veel meer verblijdden. Het Woord des Heeren was voor Jakob ten zegen geweest. Hij had zich zelve leeren kennen, Jezus als Zaligmaker leeren aanbidden, en betoonde eene vurige liefde voor Gods Woord en die menschen, die zooals zijn vader, den Heere liefhebben.

Zoo dikwijls hij kon, bragt hij een bezoek aan de ouderlijke woning. Aangenaam was het voor den ouden vader, telkens meer duidelijk te bespeuren, dat het Pinkstervuur het hart van zijnen Jakob had verlicht en verwarmd en hij toenam in de kennis van 't geen men tot zaligheid moet weten. Ook voor Jakob waren die enkele dagen zoo genoegelijk als nuttig. Hij ontving menigen goeden raad, en was de tijd van zijn heengaan weer gekomen, dan vertrok hij wel met een bewogen gemoed maar toch verblijd over het goede in de ouderlijke woning genoten, en den zegen zijns vaders die hem biddende werd toegewenscht, bleef hem eene aangename overdenking.

Intusschen komt aan alle genoegens op aarde een einde. Alle genot hoe rein ook is op deze wereld maar kort van duur. Dit ondervond het gezin van den vromen arbeider ook met grievende smart.

Op een voormiddag, toen de oude arbeider gezond en opgeruimd zijn werk verrigtte, werd hij eensklaps ongesteld en wel zoo hevig, dat hij niet in staat was den arbeid voort te zetten. De tuinman, die hem van wege zijne godsvrucht altijd ontzag, gaf hem vrijheid naar huis te gaan. Met een bezwaard gemoed begaf de oude man zich, door eenen anderen arbeider ondersteund op weg naar zijne woning en werd met niet minder bezwaar door de huisgenooten ontvangen.

Reeds hadden deze hem in de verte zien aankomen en de veronderstelling, dat vader niet wel zou zijn werd dan ook tot aller schrik bevestigd.

De eenigste dochter die nog tehuis was, maakte in angstige spanning het leger gereed, de oude moeder zette zich zoolang op eenen stoel naast onzen kranken arbeider, sloeg hem met bozorgdheid gade, en bad tot Hem die leven en dood, ziekte en gezondheid in handen heeft, en door de hulp van moeder en dochter, lag de kranke arbeider weldra op het eenvoudige, maar toch zindelijke leger.

In het eerst scheen de kranke in eenen zachten sluimer te rusten; maar weldra werd hij tot grooten schrik der huisgenooten daaruit opgewekt, door een hevigen steek in de linkerzij, die hem het ademen bemoeijelijkte, terwijl eene hevige koorts hem van koude deed rillen. Moeder en dochter spraken er van een dokter te halen, en toen de zieke daarin toestemde, vloog Doortje de deur uit om eenen gonesheer uit de stad te ontbieden.

Toen Doortje stadwaarts ging, had de oude vrouw zich op eenen stoel voor het bed neergezet en terwijl haar hart tot God zuchtte, vroeg zij met bovende stem: „hoe is het lieve man?” De kranke zag zijne vrouw zeer kalm aan, en antwoordde: „In de grootste smarten, blijven onze harten in

den Heer gerust," vatte de hand der oude vrouw en riep met blijmoedigheid: o, moeder! weldra zal ik mijn hoogsten wensch verkrijgen — weldra zal ik bij mijnen Zaligmaker zijn — en schoon ik u dan verlaat — het zal maar voor een kort poosje zijn — straks zullen wij elkander weder ontmoeten — en eeuwig knielen en aanbidden voor Gods troon.

Die woorden, met nadruk uitgesproken, beantwoordde de oude vrouw met eenen diepen zucht, terwijl groote tranen over hare gerimpelde wangen nederliepen.

De kranke wilde antwoorden, maar werd verhinderd door den dokter, die achtervolgt van Doortje binnen kwam, zich voor het bed van den kranke plaatste, hem onderzocht, een drankje voorschreef, en vertrok zonder veel te antwoorden op de vragende blikken der angstige dochter, die hem tot aan de voordeur geleidde.

Vijf dagen waren in groote bezorgdheid doorgebracht. Jakob van den toestand zijns vaders onderrigt, had hem in zijne krankheid bezocht, maar was ook weder vertrokken, daar zijn werk hem niet veroorloofde te blijven.

De kranke werd echter niet beter. De hevige koorts sloopte van dag tot dag de weinige krachten, die hem nog overbleven; doch had het voorregt volkomen zijn bewustzijn te behouden. Gedurig sprak hij, hoewel met altijd zwakker stem, tot zijne vrouw en lieve kinderen die hem dikwerf in zijne krankheid bezochten. Liefderijk vermaande hij de laatsten om toch den tijd des levens kostelijk te achten en den Heere te zoeken terwijl Hij te vinden is.

Ondertusschen werd het meer en meer duidelijk, dat de gedachte des grijsaards in het begin zijner ziekte uitgesproken, zou bevestigd worden, en hij weldra deze wereld zou moeten verlaten.

Op den vijfden dag zijner ziekte was hij bijzonder opgewekt. Hij sprak met opgeruimdheid over de liefde Gods, die voor snoode zondaars zijn Zoon wilde geven, over de liefde des Heeren Jezus, die gewillig leed en stierf om schuldigen ver-

zoening te verwerven en over de liefde des Heiligen Geestes, die dat heil aan dwazen leert verstaan, begeeren en vinden. Elk die aan zijn leger kwam vermaande hij tot bekeering, en wees als hij de oude vrouw zoo diep treurig voor zijn leger zag zitten naar boven, met de woorden des Heeren: „waar Ik ben aldaar zal ook mijn dienaar zijn” en dan geloovig liet volgen: daar zullen wij — elkander voor altoos — weer ontmoeten om nimmer — van den dierbaren Heiland — te scheiden. —

Tegen den middag werd de zieke merklijk minder. Men besloot alle kinderen te ontbieden, daar het te vreezen was dat het stervensuur naderde. Ook de dokter, die sedert het eerste bezoek, tweemaal daags den kranke had bezocht, gaf niet onduidelijk te kennen, dat het stervensuur van den lijder niet ver meer af kon zijn.

Voor het avond was, waren alle kinderen met hunne vrouwen en mannen — want Jakob en de meesten zijner broeders en zusters waren reeds getrouwd — in de ziekekamer bijeen.

Er heerschte eene doodelijke stilte, die door het snikken der weenende kinderen werd afgebroken.

Op het onverwachts hoort men de zwakke, maar toch nog verstaanbare stem van den kranken vader.

Allen luisterden met gespannen aandacht.

Hij spreekt over de zaligheid die na den dood, voor hem en allen die God vreezen te verwachten is. — Hij spreekt over de liefde Gods aan hem bewezen, — over de hulp des Heeren en diens trouwe zorg, hier op aarde door hem onderonden, — over het heil voor hem in Christus bereid.... en roept eenige kinderen bij name.

Zij naderen eerbiedig het sterfbed en de kranke, die de anderen met den reeds bevenden vinger wenkt, spreekt allen beurtelings toe, wijst op Gods goedheid, die hem had gezocht toen hij naar God niet vraagde en vermaant de onbekeerden tot bekeering. — Hij vertroost Jakob met toezeggingen

uit Gods Woord — reikt zijn oude vrouw de bevende hand — roept haar toe: tot wederziens en — valt vermoeid met het hoofd in de peluw....

Een oogenblik is alles stil.

Nog worden enkele woorden van de stervende lippen vernomen: Ik heb — den goeden — strijd ge — streden — Ik heb — het geloof — behouden — voorts is — mij weg — gelegd — de kroon — der regt — vaardig — heid — — — kom — Hee — re — Je — zus — kom — — —

Men hoort eenige oogenblikken niets meer. De stervende beweegt nog zijne lippen, snikt twee à driemaal en — de oude arbeider heeft zijnen wensch verkregen, hij is de zondige wereld ontvlugt en leeft nu vrij en blij, voor eeuwig bij zijnen Jezus.

Vier dagen na het voor de kinderen zoo droevig afsterven, bragt men het stoffelijk overschot van den vromen arbeider ten grave, Jakob en zijne broeders volgden het lijk tot aan de geopende groeve, en keerden naar hunne woningen terug treurende over het verlies van zulk eenen goeden vader.

In de woning van den tuinman.

Jakob leefde na den dood van zijnen vader, in stillen vrede te midden van zijn gezin. Hij volgde in alles het voorbeeld van dien godvruchtigen man, en werd even als deze bemind van elk die den Heere liefhad.

De vrije uren die hem van zijnen arbeid overbleven, besteedde hij om zijne kinderen te onderwijzen in hetgeen hun noodig is te kennen tot zaligheid, en 't was een lust om te hooren, hoeveel de kleinen, twee jongetjes en een meisje, onthielden van 't geen hun vader uit den Bijbel vertelde.

Voor ouders en kinderen was het een rogt genot des avonds een uurtje bij elkander te zitten en te spreken over de bijbelsche geschiedenissen, en dikwerf wanneer de kleinen reeds

lang gerust waren ingeslapen, bogen Jakob en zijne vrouw de knieën en baden den Heere om de bekeering hunner lieve kinderen.

Eén avond in 't jaar, was het gezin van Jakob den tuinman altijd in stillen ernst bijeen even als het zon- of feestdag was. De groote Bijbel lag dan op tafel, en moeder en kinderen luisterden met aandacht, naar hetgeen vader dan las en overeenkomstig het gelezene sprak. Dan was Jakob bijzonder ernstig; hij las dan altijd een gedeelte van Gods Woord dat op den dood betrekking heeft. Op dien avond herdacht Jakob den sterfdag van zijnen vromen vader. Hij verhaalde dan met welk een vrede zijn vader den dood had ingewacht, wat hij op zijn ziekbed tot hem en zijne broeders had gesproken, hoe blijmoedig hij van hen had kunnen scheiden en hoe gelukkig hij nu in den Hemel leeft tot in alle eeuwigheid met engelen en gezaligden. Daarna wees Jakob zijne kinderen op de snelheid waarmede het leven voortspoed, maakte hen opmerkzaam op de zekerheid van den dood en vermaande met dubbelen ernst tot bekeering, bad dan o zoo dringend zoo ernstig, en allen zongen met geroerde harten:

Let toch en ziet op vromen en opregten;
 Want wat men denk' van d' uitkomst hunner paân,
 God kroont met vreê het einde zijner knechten,
 Maar durft men stout des Heeren wet versmaan,
 Dan zal Gods wraak den berg van hoogmoed slechten,
 En 't boos geslacht ten grond toe doen vergaan.

Op een' avond, dat Jakob zoo in stillen ernst den dood zijns vaders herdacht, en met aandoening de laatste vermaningen herinnerde, werd er zachtkens op de deur getikt.

Moeder stond op, opende de deur en een vreemd heer, zeer kostbaar gekleed stond voor haar.

Hij vroeg den tuinbaas te spreken.

De goede vrouw een weinig onthutst, niet wetende wat van dit late bezoek te denken, verzocht den heer binnen te

komen, hoezeer het haar ook speet, dat dit bezoek haren man zou storen in het zoo nuttig onderhoud met zijne kinderen.

Jakob de tuinman stond schielijk op, groette den heer zeer vriendelijk en bood hem een' stoel aan.

De vreemde heer, die met welgevallen het huisgezin van den tuinman overzag, vroeg aan Jakob:

„Wel tuinman, gij schijnt mij niet meer te kennen.”

Jakob hoorde verwonderd die uitdrukking aan, maar moest ontkennend antwoorden.

„Zie mij eens goed aan Jakob,” hernam de heer met eenen glimlach.

Het geheele gezin werd verbaasd en ook Jakob kon in het geheel niet begrijpen hoe die vreemde heer hem zoo minzaam toesprak en zelfs zijnen naam wist. Hij bedacht zich, maar moest ten laatste zich verontschuldigen met te zeggen: „neen mijnheer, ik heb de eer niet u te kennen.”

„Wel hoe is het mogelijk,” hernam de vreemde heer, „is u dan Eduard, de speelmakker uwer jeugd vergeten, die met u zoo vele uren doorbragt en op een Pinksteravond luisteren mogt naar het vertellen uws vaders over de uitstorting van den Heiligen Geest?”

Jakob wist niet wat hij hoorde. Hij kon in 't eerst geen woorden vinden, en schoon hij de trekken van zijnen makker Eduard op het gelaat van den heer meende te herkennen, riep hij vol verwondering: „Mijnheer, zijt gij Eduard, de zoon van den Baron, bij wien mijn vader werkte?”

Ja, hernam de heer, die ben ik. Hoe gaat het Jakob, en stak hem de hand toe, zichtbaar bewogen.

Sprakeloos vatte Jakob die hand. Sprakeloos stonden beiden, met tranen in de oogen voor elkander en ook de moeder en kinderen werden bewogen.

Eindelijk brak heer Eduard het stilzwijgen af en sprak: O hoe gelukkig ben ik u weder te zien, en ook uwe vrouw en kinderen te ontmoeten! Hoe menigmaal is mij de herinnering aan onze jeugd eene verkwikking. Menig woord toen

gehoord uit uws vaders mond, is mij lang bijgebleven. Maar wat mij ook ontgaan is, de Pinksteravond in uws vaders huis doorgebracht vergeet ik nimmer. Wat ik toen uit zijnen mond vernam bleef mij lang in 't geheugen. Vooral één woord trof mij zeer. Het bleef mij bij waar ik ook was. Onder alles wat ik verrigtte, was het of ik telkens nog hoorde: „Bekeer u en geloof het Evangelie!” Dit duurde zoolang dat ik onder alle genot in de wereld hoe ik dit ook trachtte, geen blijdschap meer kon smaken. Ik werd ten laatste verlegen, en durfde, hoe gaarne ik dit ook had gewild, er met niemand over spreken. Eindelijk, toen ik geen raad meer wist, viel ik op mijne knieën en bad: „Heere bekeer mij, en geef mij dat geloof!” Elken dag las ik nu in den Bijbel en bad gedurig dezelfde woorden.

En — God hoorde en verhoorde!

De wensch van uwen vromen vader werd vervuld!

De Heere leerde mij Hem en mij zelven kennen; maar ook Jezus Christus dien Hij gezonden heeft.

Nu mag ik tot eer van 's Heeren goedheid u mededeelen: Gods volk is mijn volk, zijne dienst is mijne levensvreugde, ik versta nu beter dan vroeger wat uw vader zoo dikwerf uitriep: „Welgelukzalig is het volk wiens God de Heere is!”

Hier zweeg baron Eduard.

Allen weenden, en Jakob riep in vervoering van blijdschap uit: Zoo is dan het eenvoudige woord door mijnen vader gesproken, na jaren ten zegen geworden! U o Heere alleen komt daarvoor de eere toe!

Nu volgde een godvruchtig zamenspreken.

Een hartelijk dankgebed werd uitgesproken en laat in den nacht zong men in de tuinmanswoning Ps. 72 vers 11.

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen,
Men loov' Hem vroeg en spa,
De wereld hoor en volg mijn zangen,
Met amen, amen na!

Op den Olijfberg
en te
Jeruzalem
Het Hemelvaart-en Pinksterfeest

aan onze kinderen verteld

door

P. J. KLOPPERS.

2^e druk (met geill. Omslag.)

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.